

PRESUDA SUDA

14. prosinca 1962.(*)

U spojenim predmetima

1. Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes, association déclarée sa sjedištem u Parizu, koji zastupa njegova trenutačna uprava,

2. Fédération nationale des producteurs de fruits, association déclarée sa sjedištem u Parizu, koji zastupa njegova trenutačna uprava,

3. Fédération nationale des producteurs de légumes, association déclarée sa sjedištem u Parizu, koji zastupa njegova trenutačna uprava,

Fédération nationale des producteurs de raisins de table, koji zastupa njegova trenutačna uprava,

svi s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u uredu Georges Marguea, 20, rue Philippe-II, uz asistenciju Pierrea de Font-Réaulxa, odvjetnika Cour d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu),

tužitelji,

koje podupire

Assemblée permanente des présidents de chambres d'agriculture, javna organizacija sa sjedištem u Parizu, koju zastupa njezin trenutačni predsjednik, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourg u uredu Georges Marguea, 20, rue Philippe-II, uz asistenciju Pierrea de Font-Réaulxa, odvjetnika Cour d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu),

intervenijent,

protiv

Vijeća Europske ekonomske zajednice, koje zastupa Jacques Mégret, pravni savjetnik, u svojstvu agenta,

tuženika,

povodom tužbe za poništenje Uredbe Vijeća Europske ekonomske zajednice br. 23, a posebno odredaba članka 9. te uredbe,

SUD,

u sastavu: A. M. Donner, predsjednik, L. Delvaux i R. Rossi, predsjednici vijeća, O. Riese (izvjestitelj), Ch. L. Hammes, A. Trabucchi i R. Lecourt, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Lagrange,

tajnik: A. Van Houtte,

donosi sljedeću

Presudu

I. – Dopuštenost

- 1 U skladu s člankom 173. drugim stavkom Ugovora o EEZ-u svaka fizička ili pravna osoba može podnijeti tužbu protiv akta Komisije ili Vijeća samo ako je taj akt odluka upućena toj osobi ili odluka koja se izravno i osobno na nju odnosi, iako je donesena u obliku uredbe ili odluke upućene drugoj osobi.

Iz navedenoga proizlazi da takva osoba nema pravo podnijeti tužbu za poništenje uredba Vijeća ili Komisije.

Sud priznaje da se sustavom koji je tako uspostavljen Ugovorima iz Rima utvrđuju stroži uvjeti nego Ugovorom o EZUČ-u u vezi s dopuštenosti tužbi za poništenje koje podnose pojedinci.

Međutim, nije na Sudu da odlučuje o vrijednostima tog sustava, koji jasno proizlazi iz teksta koji se ispituje.

Sud osobito ne može donijeti tumačenje koje je jedan od tužitelja predložio tijekom usmenog dijela postupka, a u skladu s kojim bi izraz „odluka”, kako se upotrebljava u članku 173. drugom stavku, mogao obuhvaćati i uredbe.

Takvo široko tumačenje protivi se činjenici da se u članku 189. pojam „odluka” jasno razlikuje od pojma „uredba”.

Nezamislivo je da bi se pojam „odluka” u članku 173. upotrebljavao u drukčijem smislu nego u tehničkom smislu koji proizlazi iz članka 189.

Iz prethodno navedenih razmatranja proizlazi da bi ove tužbe trebalo odbaciti kao nedopuštene ako je pobijani akt uredba.

Pri ispitivanju tog pitanja Sud se ne može ograničiti na razmatranje službenog naslova akta, već prvo mora uzeti u obzir njegov cilj i sadržaj.

2. U skladu s člankom 189. Ugovora o EEZ-u uredba ima opću primjenu i izravno se primjenjuje u svim državama članicama, dok je odluka obvezujuća samo za one kojima je upućena.

Kriterij razlikovanja valja tražiti u općoj „primjeni” ili u predmetnom aktu.

Bitne značajke odluke proizlaze iz ograničenja osoba kojima je upućena, dok se uredba, koja je u biti normativnog karaktera, ne primjenjuje na ograničeni broj utvrđenih osoba ili osoba koje se može utvrditi, već na kategorije osoba koje su određene apstraktno i u cijelosti.

Stoga, kako bi se u slučajevima dvojbe utvrdilo je li riječ o odluci ili uredbi, valja provjeriti odnosi li se predmetni akt osobno na određene osobe.

U tim okolnostima, ako akt koji je njegov autor označio kao uredbu sadržava odredbe koje se ne samo izravno već i osobno odnose na određene fizičke ili pravne osobe, valja priznati, ne dovodeći u pitanje može li se taj akt kao cjelina s pravom označiti kao uredba, da u svakom slučaju te odredbe nemaju karakter uredbi i stoga ih te osobe mogu pobijati na temelju članka 173. drugog stavka.

3. U ovom slučaju autor je predmetni akt označio kao „uredbu”.

Međutim, tužitelji tvrde da je pobijana odredba u stvarnosti „odluka u obliku uredbi”.

Odluka bez sumnje može imati vrlo široko područje primjene.

Međutim, akt koji se primjenjuje na objektivno utvrđene situacije i uključuje izravne pravne posljedice u svim državama članicama za kategorije osoba koje su određene općenito i apstraktno ne može se smatrati odlukom, osim ako se može dokazati da se osobno odnosi na određene osobe u smislu članka 173. drugog stavka.

U ovom slučaju pobijana odredba uključuje izravne pravne posljedice u svim državama članicama za kategorije osoba koje su određene općenito i apstraktno.

Člankom 9. pobijanog akta, odredbom o kojoj je osobito riječ u ovom sporu, za određene se proizvode ukidaju količinska ograničenja uvoza i mjere s istovrsnim učinkom unutar određenih rokova.

Osim toga, on uključuje zahtjev da države članice ne primjenjuju odredbe članka 44. Ugovora, osobito u vezi s pravom na privremenu obustavu ili smanjenje uvoza.

Stoga se navedenim člankom uklanjaju ograničenja slobode gospodarskih subjekata na izvoz ili uvoz unutar Zajednice.

Valja još ispitati odnosi li se pobijana odredba osobno na tužitelje.

Iako ta odredba utječe na interese poljoprivrednih proizvođača i interese članova udruženja tužitelja jer se njome države članice obvezuje da prestanu primjenjivati ili ukinu različite mjere kojima se može pogodovati tim proizvođačima, valja utvrditi da se navedena odredba na te članove odnosi na isti način kao na sve druge poljoprivredne proizvođače u Zajednici.

Osim toga, ne može se prihvatiti načelo da bi se akt koji utječe na opće interese kategorije poduzetnika mogao osobno odnositi na udruženje u njegovu svojstvu predstavnika te kategorije.

Takvo načelo dovelo bi do toga da su pod jednim pravnim subjektom objedinjeni interesi koji se pripisuju članovima kategorije, na koje kao pojedince utječu stvarne uredbe, te bi odstupalo od sustava Ugovora, kojim je privatnim osobama dopušteno da podnesu tužbu za poništenje samo protiv odluka koje su im upućene ili protiv akata koji na sličan način na njih utječu.

U tim okolnostima ne može se prihvatiti da se sporna odredba osobno odnosi na tužitelje. Iz navedenoga proizlazi da je tuženik pobijanu odredbu s pravom označio kao uredbu.

Stoga je prigovor nedopuštenosti osnovan i tužbe valja proglasiti nedopuštenima, pri čemu nije potrebno ispitati pitanje imaju li udruženja pravo postupati svaki put kad su njihovu članovi za to ovlašteni.

II. – Troškovi

U skladu s člankom 69. stavkom 2. Poslovnika Suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je snositi troškove.

Budući da u ovom slučaju nisu uspjeli u svojoj tužbi, tužitelj i intervenijent snose troškove postupka.

Slijedom navedenog,

saslušavši izvještaj suca izvjestitelja,

saslušavši izlaganja stranaka,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika,

uzevši u obzir članke 173. i 189. Ugovora o osnivanju Europske ekonomske zajednice,

uzevši u obzir Protokol o Statutu Suda Europske ekonomske zajednice,

uzevši u obzir Poslovnik Suda Europske ekonomske zajednice, a osobito njegov članak 69. stavak 2. i članak 91. stavak 4.,

SUD,

odbijajući sve druge šire ili protivne zahtjeve, proglašava i presuđuje:

- 1. Tužbe se odbacuju kao nedopuštene.**
- 2. Tužiteljima se nalaže snošenje vlastitih troškova i troškova tuženika kao rezultat njihovih tužbi.**
- 3. Intervenijentu se nalaže snošenje vlastitih troškova i troškova tuženika kao rezultat njegove intervencije.**

[Potpisi]

* Jezik postupka: francuski